74ste Jaargang — Nr 29 Zaterdag 21 Juli 1928

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . . . fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
Vonnissen en Doodsberichten . . . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels . . . . . fr. 2.50
Elke regel meer . . . . . fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching. prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postchekarekening nummer 84855.
Telefoon 12.
Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
10 centimen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Huis C. VELGHE & Co
80-82, Maestrichterstraat,
Tongeren.
DE BESTE STOFFEN.
DE BESTE KLEEDEREN.

De 21 Juli 1831.

Heden, Zaterdag 21 Juli is het zeven en negentig jaar geleden, dat Léopold I, onze eerste Koning, werd ingehuldigd.

Prins Leopold van Saksen-Koburg, den 4 Juni 1831, door het Nationaal Kongres tot Koning der Belgen uitgeroepen, kwam in België toe den 16 Juli en zijn doorreis van Vaarne naar Laken, over Oostende, Brugge, Gent, Aalst was een echte zegetocht. Op gansch den doortocht werd Leopold I door de bevolking uitbundig toegejuicht en onze voorouders van dien tijd hadden nu de zekerheid dat het uit zijn zou van de eene aanhechting naar de andere gesleurd te worden.

De plechtigheid der aanstelling had plaats den 21 Juli. De Koninklijke plaats was schitterend opgetooid en de trappen van Sint Jaaks op den Koudenberg in een bevallig halfrond herschapen. De troon was opgericht onder den zuilengang. Rond den troon waren de leden van het Nationaal Kongres met de Hoegwaardigheidsbekleeders geschaard om den Prins te ontvangen.

Toen de heer Regent M. Surlet de Chokier zijn gezag, door het Nationaal Kongres hem opgedragen, had neergelegd in dezes handen, werd de Grondwet, door een der Sekretarissen, voorgelezen.

Leopold I zwoer de Grondwet te eerbiedigen, alsmede de wetten van het Belgische Volk, de onafhankelijk van België en de onschendbaarheid van zijn grondgebied te verdedigen. In een aanspraak waarin hij hulde bracht aan de Belgen die hun onafhankelijkheid hadden veroverd, sprak hij ook deze edele woorden uit: « Belg bij aanneming, zal ik het mij ten plichte rekenen dit ook immer te zijn door mijn politiek » en « Belgen, mijn hart kent geen ander verlangen dan u gelukkig te zien ».

Zoo werd de eeuwenoude wensch onzer voorvaderen verwezenlijkt: een vorst, een eigen vorst bezitten wiens verzuchtingen in de eerste plaats gaan naar het welzijn van zijn volk.

Op 't einde van 's konings aanspraak kende de geestdrift der menigte geen paleen meer. Een oorverdovende kreet «Leve de Koning» werd uitgezalmd door alle borsten, terwijl het kanongeschut en het gelui der klokken de grootsche gebeurtenis heinde en verre verkondigden.

Thonissen besluit zijn heerlijke beschrijving van dezen grootschen dag: «Een nieuw volk een nieuw Vorstenhuis toejuichende, de wankelbaarheid van een volksregeering verwijderd door de Vestiging van een erfelijke troonden plaatsdijken nuijver aan handen gelegd door de eenheid van het Koningdom, een Grondwet bezworen voor den heuvel en voor 't volk, een Koning hebbende in geen onkle dag de geneesmiddel en het vertrouwen van zijn onderdanen veroverd; dat was het tafereel ons, den 21 Juli 1831, op de Koninklijke plaats voorgesteld ».

Zoo werd de 21 Juli de dag der herdenking aan de stichting van het Belgische Koningrijk; de 11 November, herinnering aan de overwinning van 1918, moet er de bevestiging van zijn.

Mochten alle Belgen deze grootsche verjaardagen erkentelijk in hun hart dragen.

Bedevaart naar den IJzer.

Wij ontleenen aan onzen wakkeren confrater, de **Gazet van Antwerpen**, het volgende schrijven waarmede wij volkomen instemmen, en dat voorzeker zal goedgekeurd worden door alle oprechte Vlamingen:

« Wij ontvangen gerecht mededeelingen in verband met de zogenaamde jaarlijksche bedevaart naar de graven van den IJzer.

» In den grond is dat een vrome praktijk, en duizenden Vlaamsche menschen nemen aan de bedevaart deel bezield met de beste gevoelens en de zuiverste inzichten, die lieden zijn ter goeder trouw, en om hunnentwille zouden wij gaarne uit al onze kracht de beweging aanprijzen en steunen.

» Maar onder de inrichters zijn Vlaamsche extremisten, en onder de deelnemers luidruchtige vaderlandloozen — verkeerdlijkers van de activitische landverraders uit de oorlogsjaren — en die misbruiken telkenmale de plechtigheid niet het oog op hun politieke raddraaierij.

» Gezien de treurige mentaliteit dier heeren: gezien hun valsche politieke streken: gezien vooral hun haat en hun afbrekerswerk ten opzichte van de eerlijke Vlamingen, die er niet voor te vinden zijn in den vreemde verdachte hulp te zoeken ter ondermijning van 't algemeene vaderland, België, willen wij met die extremisten geen gemeenschap hebben, onder welke leuze of tint zij zich ook vertoonen.

» Daarom ontbieden wij ons inzake de bedevaart naar den Yzer. — Zooals wij ook gewezen hebben kastanjes uit het vuur te haalen ten gerieve van zekere Vlaamsche legercommissie, kerwel waarbij sommige al te ijvige Vlaamsche vrienden deerlijk hun vingers hebben verbrand.

» De spreekwoordelijke kwade trouw en de al te duidelijke politieke inventbedoelingen der extremisten maken treffelijk samenwerken met hen onmogelijk.

» Kunnen zij, de extremisten, gemakkelijk over de Laan met communisten, moscowieten en andere slecht gespuis, ons eerlijk gemoed wakker van kameraadschap — het dure dan maar een cakeslam dag — met Belgen die het landverraad als nationale verdienste opheemelen en al hun krachten ten beste geven aan 't ontmanden van het vaderlandsche begrip te welker eere en bate vijftig duizend Belgen, waarvoor stellig meer dan dertig duizend Vlamingen, hun edel bloed vergoten ».

KAPITALISME.

Le Peuple geeft onlangs een artikel weer van graaf Volkssvertegenwoordiger Louis Betrand, getiteld: « Het Eeuwfeest van de Société Générale ». We ontleenen er het volgende aan:

« Er bestaan in de waarheid twee categorieën kapitalisten, 't is zeggen van personen die leven van inkomsten zonder werken. Voorerst zijn er kapitalisten die obligaties koopen met vasten interest. Zij doen gewoonlijk niets anders dan de coupons hunner titels afknippen. Vervolgens zijn er, die hun kapitalen wagen in nijverheidsbedrijven, handelsnijverheid en financiën, ondernemingen. Dezen handelen voorzichtig met het doel meer te winnen dan de eersten. Maar zij stellen zich dikwijls aan ernstige gevaren bloot, die, aldus den grooteren interest der kapitalen verrechtvaardigen.

» Deze risico's zijn niet ingebeeld. Men heeft de geschiedenis geschreven der 1610 eerste naamlooze maatschappijen in België gesticht tusschen 1873 en 1892, met een globaal kapitaal van twee milliard. En van de 1610 gevormde maatschappijen bestonden er na twintig jaar nog slechts 468, 't zij minder dan 30 t.h. Van de twee milliard geplaatst geld ging meer dan de helft verloren.

» Zie daar een feit, dat men moet kennen en waarmede rekening moet gehouden worden, als men onpartijdig het kapitalistisch stelsel wil beoordeelen.

» Het kapitaal is dus een historisch feit. Het heeft de mogelijkheid doen ontstaan talrijke nijverheden te stichten, uitvindingen te doen geld in nieuwe rijkdommen in verafgelegen streken te ontdekken, de inkomprijzen te verminderen en aldus het algemeen welzijn te ontwikkelen. Aldus heeft het diensten bewezen aan het menschdom. Het heeft het oude maatschappelijke kader hervormd en den weg geebaand aan een nieuwe orde, die meer en meer rekening zal houden met de rechten van den arbeid en zijn ontvoeding ».

Zie daar dus een socialistische hulde aan het kapitaal.

VISCH EN KAAS.

Moest een haring 25 frank kosten, op alle rijke tafels werd hij opgediend en als een kapitaal aanzien.

Een oester kost heden 1 frank en wordt als fijne lekkernij beschouwd. Een mosselt nog geen cent en wordt als arme menschen kost veracht. De menschen denken er niet aan welk een voorraad van goedingsstof in de wateren der zee zit te bederven.

Een Belgie geen visscheter. Hij wil het al hebben van vlesch, eieren, melspeisen, bier en wijn.

Onwetendheid is de moeder van het duur leven.

Vele huisvrouwen kennen, voor wat visch betreft, enkel en zestal verschillende soorten: zalm, schelvisch, rog, schol, kabeljauw, ook nog tong of tarbot. Komt er aan de uitstalling van een vischkoopman een ander soort voorliggen, de huismoeders weetenen, wien die vreemde vischsoort en zijn ... zeete kosten.

Wat in den visch als voedsel is bestemd, beteekent nutting is, is aanwezigheid van wierstof (iodium), eene meening het zout meest noodige stof tot de gezondheid.

Al wat uit de zee komt bevat wierstof; de zoelucht ook, hetzeen ons uitleg ... verblijf aan het strand den toestand van bleeke zwakke lieden veel verbetert.

Ook is het visch vlesch foefoor, een onmisbaar bestandeel voor beenderen, hersenen en zenuwen.

***

In de melk bevrost ook overgroote voedingskracht: de melk bevat natuurlijk eene vetstof: de boter, minerale zouten, zuiker, eene meelachtige grondstof ... kaasstof, zeer rijk aan stikstof en bijzonder krachtbestendig. Dank aan deze drie bestandeelen is de melk een volledig voedsel.

Wij zullen niet uitwijden over de wijze waarop kaas uit de melk vervaardigd wordt. Laat ons de zaak enkel onder aspect der voedingsleer beschouwen.

Aan ... hoeveelheid ... rechtelijke kaasvarten. Wandelt een avond door onze hoofdstraten en blijft voor de uitstalling van een kaaswinkel staan. Beschouwt de menigvuldige kaasverscheidenheden, allen bestaan uit dezelfde waar: de kaasstof of ...

Groote ronde chesterrollen, engelsche kaas in ... gedeelt den ... veel verbruikt; groote Gruyère-wielen van over de 100 kilos zwaar, aanmaanende bijzonder voedzame kaas, waarin ... gisting gaat ... bij het uitbestellen de stukken vol varen verpoot ... wijze de winkeliers medewegen. Verder schijnen ... Brie, rollekens Neufchâtel, driehoekige spiesen Camembert, Limburgsche kaas, schijven en rollekens: Hollandsche bollen, goudsche en provente kaas, Canadesche kaas, enz.

Waaraan heeft de kaas zijn voedingswaarde te danken? Niet alleen aan de caseïne stikstofhoudend weefsel, ook nog aan de verhouding vet waarin de meest alle kaassoorten is overgebleven.

Wie bij zijn boterham een stukje kaas mag voegen, zal er de werking zijner maag in de verhelpen en de kaas zal het verteren van het brood spoediger doen geschieden. Daarom is de kaas als tegelijk aan te leveren. Wie zonder iets bij eet twee boterhammen gebruiken, zal er vier opeten indien er wat kaas bij is. De hoeveelheid door vele leden ... kaas van wat kaas bij 't ... brood te gebruiken, is dus geene ijdele snoeperij zij beantwoord aan eene levenskundige behoefte.

Ook is het alond gebruik als nagerecht kaas op te dienen, oprecht hygiënisch.

Hoeveel kaas mag men dagelijks eten?

Elk moet begrijpen dat meest men kaas alleen eten, men zich zou worden, ... gelijk de vlo zich alleen zonder hemd of zeeslappelen als eenmal zou verkiezen. Kaas alleen is brandig. Maar kaas met brood in de verhouding van een paart kaas tegen vijf paart brood is gezond; dan mag men er zonder hinder 100 gramen ... van eten.

Welke soort kaas is te verkiezen?

Zwakke lieden zullen best Hollandsche kaas nemen. Taaie magen zullen aanpriekelt worden door zilvaste pre-uitkaas, Camembert of Romefort.

Om te opsluiten dat ons niet ... dat kaas enkel een toestel is en niet eene hoofdspijs moet zijn. Indien men er ... hoeveelheid brood bij geeft en ook ... middags en avonds aardappelen en groenten gebruikt zal kaas meest schaden; integendeel.

BUITENLAND

AMERIKA.

Alexander Peacock overleden. — EEN ZONDERLING. — Te New-York is een vroeger deelgenoot van Carnegie, Alexander Peacock, overleden.

Hij had zijn opkomst aan een speling van het lot te danken. Hij was nam lijk bediende in een winkel te Pittsburg, waar mevrouw Carnegie op zekeren dag inkoopen kwam. Zij werd getroffen door het hoffelijk optreden van den jongen man en informeerde waar hij vandaan kwam.

Den volgenden dag kreeg hij een verzoek van Carnegie om bij hem te komen. Carnegie vertelde dat de vader van den jongen een keurig uit zijn geboortedorp was en bood hem daarna een positie aan. Peacock wist in Carnegie's concern op te klimmen tot leider van de verkooporganisatie.

In later jaren trok hij zeer de aandacht door zijn dwaze invallen. Zoo had hij een toondichterdierij waar de koeien dagelijks een lied kregen en waar hun tanden werden gepoetst!

Toen hij hoorde, dat een paar bedienden geld van de maatschappij verloren hadden met spelen, riep hij ze op zijn kantoor en gaf ze een afranseling. Toen hij in een buitenverblijf aan de kust van den Stillen Oceaan vertoefde, kreeg hij het in zijn hoofd om bij een zeer onbelangrijke verkiezing te Pittsburgh persoonlijk te willen stemmen en daarom huurde hij voor 25.000 dollar een speciaalen trein, die hem nog op tijd te Pittsburgh bracht.

DUITSCHLAND.

Ontploffing in een kruitfabriek. — DOODEN EN 21 GEWONDEN. — In de kruitfabriek te Haesloch heeft een ernstige ontploffing plaats gevonden, die vier dooden, benevens zeer zwaar en zestien lichtgewonden heeft geëischt. De ontploffing geschiedde in de droogzaal en der fabriek, waar kruit was opgelagen, dat droog moest worden.

Ten gevolge van de ramp is een groot deel der fabriek geheel vernield. Als twee granaat trechters zien de beide plekken er uit, waar de groote droogzalen hebben gestaan.

Hoe het tot de ramp is gekomen, kon nog niet worden vastgesteld en wellicht dat zij aan zelfontbranding van het kruit toegeschreven moet worden. Toen het ongeluk gebeurde, waren slechts twee werklieden in de droogzalen aanwezig. De beide mannen werden op slag gedood; een hunner was zoo diep verbrand, dat men slechts met moeite zijn eenzelvigheid kon vaststellen. Een derde arbeider, die zich voor de fabriek bevond, werd door verschillende steenen getroffen en zoodanig gewond, dat hij op weg naar het ziekenhuis bezweek. Ook een vierde arbeider overleed aan de gevolgen der opgelopen kwetsuren.

Van de omliggende huizen zijn alle ruiten verbrijzeld en de dakpannen afgerukt.

Reeds vroeguat is deze fabriek in de lucht vlogen. In 1902 werd zij bijna geheel vernield, waarbij de vader van den tegenwoordigen eigenaar om het leven kwam. In 1913 en 1914 kwam het opnieuw tot ontplofflingen. Bij de ontploffing van Mei 1926 kwamen 13 personen om het leven, terwijl 8 anderen zwaar werden gewond.

Enkele dagen geleden werd de fabriek door deskundigen bezocht, de vaststelden dat alle maatregelen voor de veiligheid van het bedrijf waren genomen.

FRANKRIJK.

Voor het hoofd onder de bijl te leggen. — ZIJN MEDEPLICHTIGE AANGEKLAAGD. Den 11 Juni 1927 ontdekte men in eene hoeve nabij Grand-Quevilly, de lijken van landbouwer Fauconn, 71 jaar en van zijn knecht Guerrand, 67 jaar. Beiden waren vermoord en de daders hadden de hoeve in brand gestoken. Enkele dagen later begon het onderzoek tot de aanhouding van Paul-Emile Lasgi, 22 jaar. Die kerel bekende eerst, doch eindigde met te bekennen en wees de plaats aan waar hij het wapen der misdaad, een knots om steenen stuk te slaan, verborgen had. Hij werd ter dood veroordeeld. Men ging hem terecht stellen op een openbare plaats te Rouen, toen hem de verbruikelijke vraag werd gesteld: — Hebt gij niets meer te verklaren? De moordenaar zegde dat hij te spreken had en hij verklaarde dat hij niet alleen den tweevoudigen manslag had begaan. De voormen Henri Renaux, van Caumont, was volgens hem de opstoker geweest en had Faucon vermoord, terwijl Lasgi de hoeveknecht had van kant gemaakt. Eenige oogenblikken na deze verklaring, werd Lasgi het hoofd afgekapt. Denzelfden avond hebben de gendarmen den medeplichtige Renaux aangehouden. Deze is Woensdag verschenen voor het hetzelfde assisenhof, dat Lasgi veroordeelde. Renaux stond terecht voor dezelfde misdaad en men verwacht zich dan ook aan dezelfde straf.

MEXICO.

Een priester en 70 katholieken aangehouden. — ZIJ HADDEN ZONDAG MIS GEHOORD! — Uit Mexico-stad wordt via Londen gemeld dat een priester en 70 katholieken aangehouden werd, om Zondag mis gezeefbroerd en bijgewoond te hebben.

Het is de eerste maal sedert veel weken dat de regeering om deze redenen personen doet aanhouden.

POLEN.

Tragisch lynchevoorval op een kerkhof. — MEN WERPT EEN VROUW IN HET GRAF VAN HAAR MAN. — Nu: lang geleden werden de echtgenoote en het vijftigjarig kindje van den metaalbewerker Niklas te Ostrowo dood in de kamer hunner woning gevonden: zij waren aan blauwzuurvergiftiging overleden.

Of schoon de man met zijn vrouw in eenige geleefd had (er was een andere vrouw in het spel), schreef men hem de schuld aan de misdaad niet toe. De lijken werden door het pasket aan de familie uitgeleverd en daarop begraven.

Dezer dagen nu werd ook de man der beruchte wreede vrouw, de landbouwer Graf, in zijn woning door blauwzuur vergiftigd dood aangetroffen.

De weduwe scheen ontroostbaar en zocht en vond hulp bij Niklas, die zich in het huis van den overleedenen trouwens dat hij als heer en meester ging gedragen.

De politie, wie de gelijkoortige dood van drie menschen toch wel wat vreemd voorkwam stelde een onderzoek in, waaruit blijkt dat Niklas bij een bezoek aan een fabriek te Posen zich blauwzuur had verschaft.

Niklas en vrouw Graf werden daarop onder verdenking van moord aangehouden. Ofschoon getuigen verklaarden, Niklas aan dag van Graf's dood uit diens woning te hebben zien komen, loochende hij en de vrouw alle schuld.

Woensdag nu werd Graf begraven. Zijn weduwe was, daar zij de terardbestelling beslist wilde bijwonen met verlof van de rechtbank aanwezig.

Nauwelijks was de kist in de graeve neergelaten of de treurende naastaanden werpen zich op de vrouw, schenden haar de kleeren van de voorzienigheid met ... op te zoeken, en zoo zij geen afspraak hadt met den heer pastoor...

— Ik geloof niet dat wij elkaander kenden, antwoordde de priester.

— Komen wij op het Kasteel der Afgronden terug, zei de graaf zich tot den notaris wendend. Gij zeidet mij dus enkele minuten geleden, dat het mogelijk was de woning en het park te koopen voor de som van honderdduizend frank? Ik bied ze terstond. Verkoop het bosch aan wien gij wilt, het overige van de som die mij bezorgd werd zal ik behouden om het uitzet mijner kinderen te verzekeren. Op die wijze zullen de hermanimen der familie en de deemen der toekomst met elkander verbonden zijn. Waardijk, heer notaris, ik zal volgaarne die akte op uw kantoor teekenen... Wat u betreft, heer pastoor, gij zult in 't kersje van Reuil een uits van dankbaarheid offeren, zulk een troost verwachtte ik niet.

— En van dien troost zult gij een verrassing maken! voegde de priester erbij.

— Een verrassing voor mijne familie.

— Zeker, zei de notaris. Gij zult het verlangen voorwenden het kasteel der Afgronden weer te zien, gij zult er mevrouw de gravin en uwe kinderen heen leiden, en als allen zullen vergaderd zijn in de woning die hun onder alle opzichten dierbaar is, zult gij hun de waarheid openbaren.

— Inderdaad, antwoordde de graaf, het idee van het komplot lacht me toe. Maak alles voor de nieuwe verkoopakte gereed, mijnheer, ik zal ze teekenen zoodra gij wilt, en op den dag van de onderteekening nemen wij opnieuw bezit van het kasteel.

Terwijl mijnheer de Montgrand, priester Janvier en de opvolger van die ongelukkigen Antoine Refus zich met elkander in het kabinet van den graaf onderhielden begaf Paule, die vreesde dat Tancrède's droefheid zou toenemen, zich bij haren broeder. Mocht zij hem niet troosten met hem terstonds een geheim te openbaren dat hem zijne vreugde zou doen herkrijgen?

Zij vond den jongeling over zijn lechen gebeuzelend werkte met zenuwachtigen tiven. Bedaard en met een teeder gezag nam zij hem de pen uit de handen zette zich naast hem neder en vroeg:

— Wel, hadt gij God dat hij een mirakel verrichten zou?

— Ik bad hem dat hij mij de kracht zou geven om te strijden tegen een liefde die het ongeluk van mijn leven worden zal.

— Wat verschillen onze idealen veel van elkander, Tancrède! Ik smeekte den Heer dat hij die zelfde liefde zou zegenen... Nu! werd uw gebed verhoord? Denkt gij aan Diane?

— Ik denk onophoudelijk en met wanhoop aan haar.

En ik, met genoegen.

— Ik erken en beijd mijne dwaasheid.

—Ik zeg u dat gij niets beters doen konded.

— Ik zag u nooit schertsen, Paule.

— Nooit heb ik durven denken dat gij zoo sceptisch waert.

— Ik mijmer over het onmogelijke, lieve zuster!

— Neen, zei Paule terwijl ze Tancrède's hand in de hare nam. God zal toelaten dat alles tot uw geluk uitvalt. Er bestaat een goddelijke gerechtigheid die op tijd belooning en straf uitdeelt. Wij waren onderworpen en den hemel troost ons; de kwaden worden gestraft, zoo gestraft dat wij nooit zulke kastijding voor hun schelmstuk hadden durven wenschen.

— Wat weet gij dan, Paule? vroeg Tancrède. Langzaam verdwijnt de Montgranar haren broeder wat er dangs te voren voorviel.

— Zoodra vader wederom in het bezit is zend frank van Refus' lijk gestolen, terugkrijgt! riep Tancrède, Ja, gij hebt gelijk, dit alles is het werk der Voorzienigheid en zou hem die zulk een verhaal hoort onmogelijk schijnen, Nu zijn we bijna rijk! en voortaan mag ik, alhoewel de huwelijksgift welke ik van vader ontvangen zal, met die van Diane niet gelijk staat, zonder blozen naar haar hand dingen. Ik hervat weer moed lieve Paule, dat ik zal gelukkig wezen, gehoed en al gelukkig... En nochtans! neen, zeid wanneer ik Diane's echtgenoot ben, want mij dunkt dat er tusschen ons geen ernstige hinderpalen meer oprijzen, zal ik niet tevreden zijn voorafgaande ik de overtuiging erlang dat ook gij nog uw geheim medeplichtig, want gij hebt een geheim, mijn liefste Paule...

— Gij zult het weten, antwoordde juffrouw de Montgrand.

— Wanneer?

— Zoodra vader wederom in het bezit is van zeuzel zijn fortuin zal ik mijn beloftevervullen een pelgrimstocht naar de abdij van Jouarre te ondernemen... Gij zult me allen dierwaarts vergezellen, daaraan twijfel ik niet... En daar zal ik met vader en u spreken...

— Paule! Paule! ik weet niet wat mij bevreesd maakt.

— Het vernemen van mijn geheim.

— Neen, dat is het niet.

— De onzekerheid of ik gelukkig zal zijn?

— Ook dat niet; uw geluk zal ik met mijn leven betalen.

— Wat bekommert u dan, Tancrède?

— Gij zult ons verlaten, antwoordde de jongeling.

Paule omhelsdd haar broeder met teederheid.

— Waar ik ook ben en wat ik doe, ik zal u herinneren en voor u bidden, was haar antwoord.

En Tancrède toelachend, wiens geest niet vrij genoeg meer was om zich opnieuw aan het werk te zetten, keerde zij kalm en opgeruimd naar hare vertrekken terug, als verborg ze een innige voldoening in haar binnenste.

Toen het etensuur heet gezin de Montgrand wederom vereenigde, verkeerden allen, ondanks de poginggen die men aanwendde om zijn indrukken te ontvangen, onder den schok van een ontroering, welke ieder oogenblik uit half uitgesproken woorden en verzwijgingen blijk.

De graaf had zijne vrouw niet eens meegedeld, wat er 's morgens in zijn kabinet voorvielt. Hij wilde de gravin en zijn kinderen een verrassing bereiden.

Tancrède en Paule trachtten hun dubbel geheim te verbergen, doch zweeg hij van zijn pelgrimsrit, toch had de graaf ten minste de doeefgeestzichtig opgemerkt die hem gedurende drie jaren scheen terneer te drukken.

Er verliepen eenige dagen gedurende welke Paule niet uit de schoone Diane de Lyons te gaan ombelzen en bij de Ségaud's een bezoek te brengen.

De oure vertrouwt was voortaan rijk en de oude herinneringen zouden spoedig vergeten zijn geweest, zoo hij de vrees niet had gekoesterd dat men in de streek die hij zoolang met den door Coco voortgetrokken grooten wagen eenigen twijfel aan zijn onschuld behield.

— Stel u gerust, zei Paule hem als men weet dat ik u liefheb en vader u beschermt, zal niemand meer kunnen gelooven dat gij betrokken waart in de vreeselijke misdaad die ons weder ten onder bracht.

Verzekerd dat het kleine gezin voortaan van niets meer gebrek hebben zou, begon Hansworst te gelooven dat zij met de anderen in het geluk kon deelen. Haar moeder die met de grootste zorg verpleegd werd, ontsnapte aan den dood en hechtte zich wederom aan het leven. Op het voorhoofd der kleinen las men hun gezondheid.

Middelerwijl hij graaf de Montgrand zijne schuld van dankbaarheid betaalde, redde Posquères 't ellendige gezin.

Paule kwam er vandaan, toen haar vader ze liet weten dat hij haar wachtte in het salon, waar Tancrède reeds aanwezig was.

— Mijn dochter, sprak hij haar toe, uwe moeder, Tancrède en uwe tante geven een verlangen te kennen dat u zoodanig schijnen zal en ik hoop dat gij er niets tegen aan te merken heet. Als men ... wel eens weer te zien ... Ik verzoek u naar de Afgronden en zoo er van hare gaan met u heengaan... Wij kunnen die dagen gezwelijker vertrekt mijnheer Grandpère, die naar Italie vertrekt, ... te koop of tot huur heeft gesteld...

— Gij hebt een uitmuntend idee vader, antwoordde Paule: sta mij echter toe dat we deze dagen uit de Afgronden terugkeren. Haakt gij er naar het park der Afgronden weer te zien, ik zou wenschen ... de kapel te bidden en in de grotten ... te mijmeren... En zie, gij zoudt nog beter kunnen doen... Noodig de familie de Lyons zich bij ons te voegen, en verwittig Posquères... Zoo zal onze groep familieleden met onze beste vrienden vermeerderd zijn.

— Hoe denkt gij er over, Tancrède? vroeg de graaf, die voor de eerste maal de waarheid vermoedde.

— Paule heeft gelijk, steeds gelijk, vader.

Alleen Louise-Gonzague scheen eenigszins ongerust. Doch de graaf verdreef die ongerustheid zoo goed, dat ze er in toestemde de reis mee te maken, die op het einde van de week werd bepaald.

Op een morgen dan vertrok heel het gezin de Montgrand's met den sneltrein en ... tien uur traden de oude meesters van de Afgronden het kasteel binnen, dat ze over drie jaren in zulke droeve omstandigheden verlieten.

De notaris wachtte hen en zijne aanwezigheid verzekerde Paule wat zij reeds giste.

De akte werd nog den eigen morgen geteekend, en toen de familie de Lyons en Remy Posquères om drie uren aankwamen, ontving de oude meester van het kasteel der Afgronden hen opnieuw in zijn eigendom.

(Wordt vervolgd).

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 59 —

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— En ik ben gelast u de som weer te geven welke hij u ontstal: zesmaal honderdduizend frank, met de intresten van drie jaar, een totaal dus van zesmaal honderdduizend negentigduizend frank...

— Wat! mijnheer pastoor, zei de graaf van ontroering verbleekend, die teruggave...

— Zal op dezen stond, in uwe handen geschieden, want ik bring u het beloop der schuld van dien ongelukkigge...

Priester Janvier bood den graaf een zwartlak verzegelden omslag aan, die de bankbriefjes bevatte.

De hand van den graaf beefde een weinig terwijl hij de banknoten telde.

— De som is volledig... Wil ik er u een kwijtschrift van geven?

— Neen, mijnheer, het eenige wat ik u vraag is uwe vergiffenis voor hem die u gedurende drie jaren zooveel verdriet veroorzaakte, en die zijne misdaad op wreede wijze boette.

— Hij ruste in Gods barmhartigheid! antwoordde de graaf.

Deze lei de banknoten in de lade van zijn schrijftafel, en voegde er bij:

— En men durft beweren dat de godsdienst niet nuttig is! Het is een kristen en een eerlijk man die deze teruggave bewerkte.

— Ja, heer graaf, een braaf man en een goed kristen.

— Ei! ei! heer notaris, gij hadt zeker